

M'he llegit amb interès [l'article d'en Daniel](#) , i crec que se mereix uns matisos.

El títol és evidentment cert, el català és com moltes altres llengües un llatí que ha anat evolucionant.

Fent una lectura completa de l'article s'entén que el Daniel veu el català com a llengua morta i ... vist així me fereix però haig de confessar que si me deixès anar al pessimisme, podriï tenir a vegades aquesta sensació.

No critiqui en cap moment la seua visió. És cert que avui a Catalunya Nord és molt més fàcil utilitzar el francès que el català i és així que al final tothom s'hi posa i pot semblar que la llengua catalana tingui manco vitalitat que el llatí. Avui no és cert, però un dia ho podria ser ja que *"una llengua se perd quan aquests que la saben no la fan servir"*;

Avui dia hi ha encara a Catalunya Nord prop d'un terç de la gent que diu saber parlar català i un terç més que l'entén és a dir la major part. I si rasquem una mica nos envisem que el podrien parlar fàcilment català són segurament més nombrosos.

Personalment intenti fer l'esforç de parlar català sempre que pugui, sempre que pensi que la persona que tinc al davant me pot entendre, i ja que no crec ser pas superior en res a ningú, **per defecte parli català a tothom.**

La major part de les vegades me trapi amb gent que m'explica que no en sap, però insiteixi, si ho cal faig gallicismes, giri i regiri les meues frases quan percebi una possibilitat de fer'-me entendre. Quan veig que no hi ha res a fer, llavors canviï d'idiome, però abans hauré esgotat totes les possibilitats. En general funciona i si a la feina parli francès per obligació, a fora és una llengua que utilitzi molt poc.

Això dit, reconec **que cal tenir la voluntat de parlar català, passi el que passi, és la primera condició per a ser segur de ser o no entès i és també la manera més eficient de fer viure la llengua, és la manera més eficient de crear nous parlants.**

Sí, els catalans en general tenim un problema d'autoodi, aquest patiment és força més agut a Catalunya Nord que a la resta del territori nacional i les conseqüències són que la llengua catalana és per força gent la llengua d'estar per casa, ha perdut bona part del seu ús social.

Quan parli català, si me vull comparar a la gent del "sud", tinc un avantatge, sóc nord-català i el meu accent ajuda a donar confiança als meus interlocutors, és així, me perceben com un d'ells, com a part d'aquest col.lectiu de gent que -segons ells- parla pas el *veritable català*

. Sí, en sem aquí: molta gent sap parlar català, mes aquesta gent és acomplexada, llavors utilitza el francès, però... aquesta gent estima i, a la seua manera, defensa la llengua aprofitant les engrunes que se li dóna: escolta cançons, va al teatre, i juga a les rifles...

Tenim el constatat, ara si volem canviar les coses no hi ha més remei que de parlar català passi el que passi.

Hervé Pi